

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Moniky Chaloupkové ve věci **žalobce: Agro Choceň, a.s., IČO: 46506357, Na Bílé 254, 565 01 Choceň, zastoupeného Vladimírem Nedvědem, advokátem, Kostelní náměstí 233/1, 412 01 Litoměřice, proti žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č. j. 36314/15/5100-31462-809436,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce požádal dne 31. 12. 2014 o povolení obnovy řízení „*na daň z nemovitostí za rok 2004*“. V žádosti uvedl, že mu byla platebním výměrem Finančního úřadu ve Vysokém Mýtě ze dne 10. 2. 2004 vyměřena daň z nemovitostí ve výši 416 174,--Kč. Předmětem této daně byly i pozemky označené jako „N“ (průmysl, stavebnictví, doprava, energetika, ostatní zemědělská výroba) o výměře 57.835 m², za něž byla žalobci vyměřena daň ve výši

409.135,- Kč. Dle evidence správce daně, která vycházela z údajů obsažených v daňovém přiznání žalobce, tvořila základ daně (mimo jiné):

- a) Výměra 35.881 m², která měla odpovídat výměře pozemku evidovaného v katastru nemovitostí jako stavební parcela č. 182 v k. ú. Běstovice, nicméně podle údajů v katastru nemovitostí má uvedený pozemek výměru pouze 2.977 m².
- b) Výměra 10.422 m² odpovídající výměře pozemku evidovaného v katastru nemovitostí jako pozemková parcela č. 816/16 v k. ú. Vraclav, tento pozemek však žalobce nikdy nevlastnil a ani nebyl v katastru nemovitostí zapsán jako jeho vlastník.

Žalobce dále v návrhu na povolení obnovy tvrdil, že výše popsaná „*zjištění učinil dne 1. 10. 2014 při úředním ověření daňového přiznání za rok 1993*“. Jelikož shora uvedené skutečnosti měly dle žalobce podstatný vliv na celkovou výši vyměřené daně (která se odvíjí od výměry pozemků), požadoval žalobce, aby byla povolena obnova daňového řízení týkajícího daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004, a to z důvodů uvedených v § 117 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“).

Finanční úřad pro Pardubický kraj, územní pracoviště ve Vysokém Mýtě, řízení o návrhu žalobce na povolení obnovy podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu ve spojení s § 119 odst. 4 daňového řádu zastavil, neboť v daném případě již uplynula lhůta pro stanovení daně, a proto nelze obnovu řízení povolit ani nařídit. Odvolání žalobce proti rozhodnutí prvostupňového správce daně žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 11. 2015, č. j. 36314/15/5100-31462-809436, zamítl.

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č. j. 36314/15/5100-31462-809436, podal žalobce žalobu a namítal, že dle jeho názoru neuplynuly zákonné lhůty pro povolení, popř. pro nařízení obnovy řízení, přičemž skutečnost, že správce daně při vyměřování daně vycházel z nesprávných údajů uvedených žalobcem, je důvodem pro povolení, resp. pro nařízení obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. a), b) daňového řádu. Navíc dle žalobce je „*platební výměr Finančního úřadu Vysoké Mýto na daň z nemovitostí na rok 1993 jako podkladové rozhodnutí pro všechna následující zdaňovací období na dani z nemovitostí, tedy i na období, které je předmětem této žaloby, rozhodnutím nicotným*“, neboť daňové přiznání „*k dani z nemovitostí na rok 1993 a platební výměr za rok 1993 nebyly podepsány*“.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi, odkázal na jeho odůvodnění a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí a dospěl k závěru, že **ž a l o b a n e n í d ů v o d n á .**

Podle § 117 odst. 1 daňového řádu se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže

a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí,

b) rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku,

c) rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, nebo

d) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.

Podle § 118 odst. 2 daňového řádu návrh na povolení obnovy řízení lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení.

Podle § 119 odst. 4 daňového řádu obnovu nalézacího řízení lze povolit nebo nařídit, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. Obnovu řízení při placení daní lze povolit nebo nařídit, pokud neuplynula lhůta pro placení daně. V ostatních případech lze obnovu řízení povolit nebo nařídit do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí ukončujícího toto řízení.

Institut obnovy řízení na návrh příjemce rozhodnutí je mimořádným opravným prostředkem a obnova řízení zahájená z moci úřední je prostředkem dozorčího práva, na jehož užití není právní nárok a nezahájením řízení z moci úřední nejsou proto dotčena veřejná subjektivní práva daňového subjektu (srov. § 2 a § 65 s. ř. s.).

Jak je patrné z výše citovaných ustanovení daňového řádu, zákon stanoví určité podmínky pro povolení a nařízení obnovy nalézacího řízení. Jednou z nich je také dodržení zákonem stanovené subjektivní a objektivní lhůty (která je ztotožněna se lhůtou pro stanovení /vyměření/ daně). Po marném uplynutí jedné z těchto lhůt již nelze obnovu nalézacího řízení povolit ani nařídit, byť by dosud běžela lhůta druhá.

V projednávané věci se žalobce domáhal obnovy řízení ve vztahu k vyměření daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004, a to návrhem ze dne 31. 12. 2014. Podle § 119 odst. 4 daňového řádu obnovu nalézacího řízení lze povolit nebo nařídit, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. Podle § 47 odst. 1, 2 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, (ve spojení s § 264 daňového řádu /daňový řád nabyt účinnosti dne 1. 1. 2011/) pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období (odst. 1). Byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo

hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat (odst. 2).

V daném případě (daň z nemovitostí za období roku 2004) tříletá lhůta pro vyměření (stanovení) daně uplynula dne 31. 12. 2007. Ostatně to, že podání návrhu na obnovu řízení, resp. nařízení obnovy řízení, je limitováno prve zmíněnou tříletou lhůtou a nikoli až uplynutím doby deseti let od konce rozhodného zdaňovacího období, plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 19. 6. 2008, čj. 7 Afs 28/2008-51, usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2010, čj. 7 Afs 20/2007-73, publikované pod č. 2055/2010 Sb. NSS, rozsudek ze dne 30. 4. 2013, čj. 8 Afs 29/2012-56, popř. z poslední doby rozsudek ze dne 27. 10. 2015, č. j. 10 Afs 174/2014 – 39, bod 16).

Pokud žalobce podal návrh na povolení obnovy řízení až dne 31. 12. 2014, učinil tak zjevně po uplynutí objektivní lhůty stanovené § 119 odst. 4 daňového řádu, která omezuje jak správce daně, tak žalobce, a obnovu již nebylo možno povolit a ani nařídit (nadto nařízení obnovy řízení by se žalobce před správním soudem ani nemohl domoci, neboť jak již bylo uvedeno výše, obnova řízení zahájená z moci úřední je prostředkem dozorcího práva, na jehož užití není právní nárok a nezahájením řízení z moci úřední nebyla proto dotčena veřejná subjektivní práva žalobce).

Jelikož uplynula objektivní zákonná lhůta (která je ztotožněna se lhůtou pro stanovení /vyměření/ daně), bylo již zcela nadbytečné zabývat se během subjektivní šestiměsíční lhůty stanovené § 118 odst. 2 daňového řádu. Nad rámec nutného odůvodnění je však možno uvést, že i subjektivní lhůta uplynula před podáním návrhu na povolení obnovy řízení, když již v dodatečných daňových přiznáních podaných dne 22. 5. 2012 žalobce na chyby shora popsané správce daně upozornil a uvedl, že důvody pro podání dodatečného přiznání zjistil již dne 26. 4. 2012, tedy téměř 20 měsíců před podáním návrhu na povolení obnovy řízení (31. 12. 2014). Žalobce má samozřejmě pravdu v tom, že správce daně není při nařizování obnovy nalézacího řízení lhůtou stanovenou v § 118 odst. 2 daňového řádu limitován, nicméně ani správce daně, jak bylo vyloženo výše, nemůže nařídit obnovu řízení po uplynutí lhůty objektivní (§ 119 odst. 4 daňového řádu).

Ze stejných důvodů (uplynutí objektivní lhůty stanovené § 119 odst. 4 daňového řádu) nebylo nutné analyzovat důvody, pro které žalobce požadoval řízení obnovit. Přesto soud pro úplnost dodává, že skutečnosti patrné z katastru nemovitostí založeného na principu materiální publicity (do 31. 12. 2013 neúplné, od 1. 1. 2014 úplné /srov. § 980 odst. 1 občanského zákoníku/) nelze zjevně považovat za „*skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení*“ ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť jejich uplatnění v původním řízení nic nebránilo (existence objektivní či omluvitelné subjektivní překážky tvrzena žalobcem nebyla). Taktéž platební výměr na daň z nemovitostí ze dne 10. 2. 2004 (ale ani žádný jiný platební výměr) nebyl vydán „*na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku*“, nýbrž na základě tvrzení žalobce obsažených v daňovém přiznání (které není dokladem), a proto i kdyby neuplynula lhůta stanovená § 119 odst. 4 daňového řádu, nebylo by možno povolit či nařídit obnovu řízení z důvodu uvedeného v § 117 odst. 1 písm. b) daňového řádu.

K námitce, že „platební výměr Finančního úřadu Vysoké Mýto na daň z nemovitostí na

rok 1993 jako podkladové rozhodnutí pro všechna následující zdaňovací období na dani z nemovitostí, tedy i na období, které je předmětem této žaloby, je rozhodnutím nicotným“, neboť daňové přiznání „k dani z nemovitostí na rok 1993 a platební výměr za rok 1993 nebyly podepsány“, je třeba obecně uvést, že samotná absence podpisu oprávněné osoby na stejnopisu správního rozhodnutí nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Tím spíše takovou vadu (nicotnost) nemůže způsobit absence podpisu na daňovém přiznání. Pro nyní projednávanou věc je však podstatné, že se žalobcem uváděné vady týkají zcela jiného zdaňovacího období a zcela jiného rozhodnutí, a proto i kdyby jím tvrzené skutečnosti byly prokázány (což nebyly), nemohly by být důvodem pro obnovu řízení ve vztahu k vyměření daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004.

Lze tedy uzavřít, že základní závěr žalovaného, o němž se opřel výrok žalobou napadeného rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek), je správný. V daném případě (daň z nemovitostí za období roku 2004) skutečně lhůta pro stanovení (vyměření) daně uplynula dne 31. 12. 2007. Pokud žalobce podal návrh na povolení obnovy řízení až dne 31. 12. 2014, učinil tak po uplynutí objektivní lhůty stanovené § 119 odst. 4 daňového řádu a obnovu řízení již nebylo možno povolit a ani nařídit. Finanční úřad pro Pardubický kraj, územní pracoviště ve Vysokém Mýtě, proto řízení o návrhu žalobce podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu ve spojení s § 119 odst. 4 daňového řádu správně zastavil a žalovaný opět zcela správně rozhodnutí prvostupňového správce daně potvrdil. Obě rozhodnutí přitom byla vydána na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a byla též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněna, není je tedy možno v žádném případě označit za nepřezkoumatelná. Správním orgánům přitom nelze vytýkat, že se podrobně nezabývaly námitkami žalobce, které nebyly způsobilé změnit výrok jejich rozhodnutí. I Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevyporádává (srov. např. odstavec 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“). Ostatně není povinností orgánů veřejné moci „budovat vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, odstavec 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, odstavec 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, odstavec 17, popř. rozsudky ve věcech sp. zn. 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řadu dalších).

Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o žalobě příslušelo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. srpna 2016

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová